

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija

Julita Kurauskaitė
3e kl.mokinė

MAŽOSIOS NOVELĖS

Mokytoja
R.Grubinskienė

Pasvalys
2002

Julita Kurauskaitė

xxx

Ar akys gali pavirsti neužmirštuolėmis? Tomis, kurios pradeda skleisti vasaros pradžioje? Ar akys gali būti jomis? Tais mažyčiais žiedeliais, pilnais saulės ir vėjo.

Viskas susibynė meduotos vasaros pradžioje, kai žmogus, pakeleivis, nusišypsojo tai mažai gėlytei. O jų bus tiek daug. Skrajos debesingomis pievomis, veidrodinėmis upėmis, skrajos žmonių širdyse kaip kokios nenuoramos plaštakės. Iki rudens... Iki pabai-
gos...

Kai paskutinė vasaros diena liūdnei užmerks savo akis, liūdnei prisės ant akmens ir lauks rytojaus. Susės ir žmonės ant akmenų palydėti neužmirštuolių jūros, kuri labai dažnai atsispindi mūsų akyse.

3

Julita Kurauskaitė

xxx

Kažkas tyliai barbena į vidudienio šilumą. O raudonos saldžios braškės, padėtos ant palangės, pamažu tirpo. Kažkas norėjo paglostyti minkštą, pūkuotą katiną, kuris meiliai murkdamas ir snūduriuodamas žvelgė į raudonąsias braškes. Medinis raudonmedžio stalas atspindėjo kambario paklusnumą vidudienio ramybei.

O jis norėjo prisiliesti prie šio vidudienio jaukumo, tik nežinojo kaip... Norėjo atsargiai paimti vieną gundančią raudoną braškę ir galvoti, kad tai saldžioji jo gyvenimo akimirka, kurią jis pamažu, mėgaudamasis suvalgo.

Už lango gelsva, spindinti erdvė. Ji žavėjo tą žmogų. Jis norėjo pasiimti minkštąjį katiną ir panirti į erdvę. Išnykti erdvėje. Pakilti virš visko, kas primena mikroskopiškai pilką kasdienybę...

Julita Kurauskaitė

xxx

Angelai gali eiti šalia ir tu nematysi jų veido. Jie gali virsti tavo liūdesiu, tavo ramybe. Angelai gali išgelbėti tavo vienvatę iš triukšmo gniaužtų. Jie yra mūsų paslaptis. O galbūt jie esame mes.

Šešėliai, kurie nusileidžia iš kasdieninių pilkšvų bokštų, kurie nusileidžia iš pilnaties baltumo, kurie paskęsta meilėje...

Angelai kartais nori būti žmonėmis. Jausti savo kūno dalelytėmis žmogišką skausmą ir žmogišką palaimą.

Ir iš pavasario veido, rudens rankų, žiemos rūbo ir vasaros grožio atpažinsiu tave, mano angele...

Kelias

Priekyje tarsi milžinas išlindo tamsos apglėbtas miškas. Baugu. Pro pilką miglą matėsi įvodi kamienai.

Žmogus ėjo palinkęs ir susimastęs. Priėjęs mišką sustojo. Apsidairė. Jis kažko bijojo, raukšlėtos rankos drebėjo. Bet jo baimė nebuvo susijusi su vakaru ar su mišku. Jis nebijojo miglos, nebijojo medžių tarsi stabų, nebijojo bangios tylos.

Pamiškėje tyliai trakstelėjo. Tai buvo jo žingsniai. Įėjęs į mišką žmogus nesidairė. Stengėsi nieko negirdėti ir nematyti.

Pro tamsą skverbėsi mėnesiena. Dabar ji lyg vaiduoklį apglėbė žmogų.

Kažkur toli sustaugė vilkas. Tarsi pranašas. Nelaimės pranašas. Žmogus sulėtino žingsnį. Sustojo, išsiklausė į vilko staugimą. Toliau eidamas kažką murmėjo po nosimi. Turbūt meldėsi.

Pagaliam jis įveikė tą sunkų kelią. Išlindo iš miško pakraščio ir dabar prieš jo akis buvo tik tamsus laukas. Pakėlęs galvą pažvelgė į mėnulį. Delsti nebuvo kada, todėl jis greitai nuėjo lauką. Į toli, į nežinią. Miškas liko už nugaros – praeitis ir nerimas.

Žmogus atsiduso pasiekęs plentą, pavargo. Bet ne nuo sunkaus ir ilgo kelio, o nuo negeros nuojautos. Vis skambėjo ausyse tas vilko staugimas. Susiėmė rankomis galvą, lyg norėdamas kažką išmesti, kažką neatsiminti.

Tolimoje pamatė tris medžius. Tarp jų švytėjo. "Gal dar suspėsiu, gal..." – galvojo žmogus. Ėjo tiesiai į tą mažytę švieselę. Anksčiau, kai jis dar buvo laimingas, dažnai vaikščiodavo šio kelio. Jau dang laiko praėjo, kai paskutinį kartą žengė juo, eidamas ne į švieselę, bet tolyn nuo jos. Nepamiršo šio raukšlėto plento, nepamiršo tolumoje išnyrančių trijų medžių ir žinojo, kad ta švieselė – tai kambario šviesa. Jo vaikystės namų šviesa.

Bet jis nesuspėjo. Nors ėjo trumpiausiu keliu, bet nesuspėjo. Ir jeigu tik viena diena. Anksčiau jis būtų ėjęs, būtų pamatęs išvargusias, bet dar atmerktas savo tėvo akis.

Sodas

Pavasarij obelys pasipuošia baltomis skraistėmis. Kvėpia skaniai, šakose visokie vabalai tik dūzgia, tik sukasi.

O štai dabar žiema. Tos pačios obelys, labai panašiai pasipuošusios. Tik kai prieini, neišgirsti paukščio šnarant ar kokios bitės dūzgiant, nejauti kvapo. Prilieti šaką - ant galvos nukrenta šaltukas ir pajunti tuštumą širdy. Nebus greitai vaisių. O taip norėtusi atsikasti tokio sultingo, raudono obuolio!

Besižvalgant po sodą ir beliečiant tuos šaltus kamienus, greitai ateina vakaras. Rodos, ką tik pakilo saulė, sublizgėjo visu savo gražumu, atsimušdama į snieguotas kepurės, tysančias ant šakų, o štai ir dingo. Stovi vienas sode. Dairaisi, kur čia papuolei. Kurgi kojos atnešė? Nebeatpažįsti sodo. Keičiasi jis, kaip ir žmogus. Vasarą vienoks, žiemą - kitoks: toks trapus, silpnas, priklausomas nuo kitų.

Bet juk laiką, šaltį, karštį sukuriame mes, žmonės. Ar sodas kaltas?

Stoviu dabar šalia obels ir jaučiu, kad ji nėra šalta. Tik vaizduotė sukūrė šaltį - ir sniegas dėl to nekaltas, ir žiema nekalta. Lūpų kampučiuose ima žaisti šypsena, kai suprantu, jog sodas tas pats. Jis nepasikeitė, pasikeičiau tik aš.

Xxx

Varpinės bokštas buvo aukščiausias mažojo kaimelio pastatas. Prie jo dažnai susirinkdavo padūkusi paauglių minia ir spardydamo pajuodusį kamuolį. Kartais jie mėtydavo akmenis į varpinėje susispietusius balandžius ir mėgaudamiesi godžiai akimis rydavo savąsias aukas.

Tąsyk, kai visus kvapus užgožė švelnus liepų kvapas, kai vakarinės saulės atšvaitai slėpėsi varpinės kamputyje susiglaudusių balandžių akyse, tąsyk vienas iš vaikų, vienas iš tų, kurių tylūs ir šalti žvilgsniai priverčia pasijusti rauplėtos žemės augalu, sunaikino mažą, šiltą ir laisvą būtybę...

Paukštis dar kovojo, bandė pakilti. Jo sužeisti sparnai, kaip ir sužeistas tikėjimas, dar bandė pamažu išsiskleisti. O kaip sunku, kai yra palaužta lengvojo skrydžio laisvė... Mažytės paukščio kojėlės vis linko, linko... Vargšas plunksnuotas padarėlis negalėjo pasiekti netgi varpinės bokšto, iš kurio jis kas rytą pakildavo su savo draugais.

Nebėra jo, jis ką tik mirė. Visai neseniai dar girdėjau jo širdį plakant danguje.

Juk žinai, kaip žiemą tyliai ir lengvai krenta snaigė. Kaip tyliai ir lengvai įsilieja ramybė į žmogaus širdį. O ar turi jie, vaikai prie senosios varpinės, ar turi jie plevenančią, lengvą snaigę?

+

Julita Kurauskaitė

XXX

Juodas žmogus baltame lauke.

Aplink orą skrodė juodvarniai. Ar tai buvo vienuolis? Gal jis tik turėjo vienuolišką praeitį, kuri kybojo virš jo galvos ir buvo pasirengusi jam atverti kito pasaulio vartus?

Mieļoji Erškėtrože, kodėl tu taip greitai augi šiame šaltame lauke? Ir kodėl tavo spygliai yra didesni už žiedus? Juk niekas pasaulyje negali būti tuo pačiu metu ir gražus, ir toks aštrus, nervertiantis silpną vienuolio kūną.

Ir Mačiau aš gyvybę, kuri prisitartinė prie erškėtrožės manydama, kad ten ir bus tas gyvenimo atrastas grožis. Ir ta gyvybė pavirto į dar vieną erškėtrožę. *erškėčių krūmą.*

O kiek daug jų buvo, kiek daug jų nuvyto, ir liko tik nuogi spygliai...

Julita Durauskaitė

xxx

Keisti, išblyškę langai galėjo atskleisti senosios moters būseną. Ji kovojo su likimu, tarsi vandenynas kovoja su vėju.

Kas privertė ją pačioje nabaigoje pasijusti medžiu, pasijusti išdžiūvusia, išsekusia žeme be lašelio vandens?

Privertė noras būti kita, kitur ir kitada... Noras pažinti ir išnarplioti, kas gi vis dėlto yra ten, už ribos.

Keisti, išblyškę langai dabar galėjo būti jai vienintelė šviesa ir paguoda. Dar vienas išsekęs žingsnelis ir ji jau sustos nesuradusi čia, ko ieškojo.

Julita Kurauskaitė

xxx

Balti ereliai išgirdo pirmuosius ūkanotos dienos akordus. Sustingę daugiau nieko nematė, tik girdėjo savo širdžių ir savo sparnų plakimą. Protarbiais jie galėjo nusileisti ir pamiršti vaiduoklišką dieną. Jie galėjo tapti spalvotosios žemės dalimi. Bet jie buvo balti ereliai. Jie buvo debesys, kurie niekada nenusileidžia ant žemės, tik plaukia paviršiumi, ieškodami kito, gražesnio, pasaulio...

M

Julita Kurauskaitė

xxx

Tu sunykksi, apglėbtas tylios tamsos. Tavo pasenęs juokas jau bus ištirpęs liūdesio arenoje.

Galbūt dar kartą aš pamatysiu tavo šešėlinį veidą minioje. Kaip kokią liepsnelę, nerandančią sau vietos ir vis slenkančią pro didžiules arkas. Kadaisė sultingu nektaru trykštantys jaunystės karoliai puošė tavo kaklą, o dabar jie sekina ir smaugia tave...

Kas atspės, kiek kartų tu bėgai,ėjai, slinkai pro šiuos vėjo kryžkelėje girgždančius vartus. Ir nerasdamas savo praėities pėdsakų, nuleidęs galvą panirdavai į tuštumą. Tavo rankos... Kartais drebančios, o kartais iškeltos į saulę... Bet dabar jos yra padengtos rūdimis, nuo tų vartų, kuriuos per dažnai lietei.

Niekas nematė tavyje senstančio žmogaus. Nei alėjos, nei baltos rūmų kolonos, netgi prabėgantys svetimi veidai. Niekas...

Tik kartą, visai neseniai, dangus tau pasirodė toks pavargęs, išblyškęs... Galbūt dangus tapo tavo veidrodžiu. Ir tu taip norėjai pamatyti jame savo vaikystę...

+

Julita Kurauskaitė

XXX

Grandinėmis surišti žingsniai vis artėjo į tolimą-
ją vulkaną...Kažkaip keistai pasibaidė šikšnosparniai.Ir bal-
tosios orchidėjos,kurios kadaise savo žiedlapiuose pranašavo
kelią tobulybės link,dabar prarado atsparumą neišvengiamai ry-
tojaus dienai.

Keistuolis tas,kuris nežino,ką reiškia šie gamtos,
arba Dievo,sukurti reiškiniai.Ką reiškia juodojo šilko apsiaus-
tas,kabantis ant nudžiūvusios šakos.

Argi svarbu tau,žmogau,praeiti pro čia? Tik praei-
ti...Paviršutiniškai,abejingai.

Žvanga grandinės atnešdamos mirtį.

Mediniai kryžiai ir paminklai sunyks...Ir išnyksi
tu,žmogau,taurioje tyloje...

Keistas miestas

Kartą man teko važiuoti į miestą, kurio dabar nebėra. Dabar ten prikritę konkorėžių ir nuvytusių gėlių. Vienas kitas griuvėsis dar baugina praėivius, kurie mano, jog čia buvęs vaivduoklių miestas.

Prisimenu, tai buvo tarp žiemos ir pavasario. Kai dar žliūgsojo balos, pilnos šlapio sniego. Kai paskubėję paskristi parkščiai bangiai žvalgėsi aplinkui, ar pakvietęs pavasaris jų neapgavo.

Prisimenu, kai, apsilikusi savo mėgstamiausią gelsvąją suknelę ir užsidėjusi ant galvos storai kaspinais apkrantą skrybėlę, išėdau į medinę karietaitę. Ją traukė du žirgai: vienas baltas, kitas juodas. Ėmiau žvalgytis per siaurus langučius ir mane labai nustebino, kad vaizdas, taip greitai bėgantis pro mano akis, vis kartojasi kas valandą. Vis tas pats ir tas pats. Lyg kelionė kartotųsi iš naujo! Paklausiau vežėjo, kodėl taip yra, ir jis man paaiškino, kad vaizdas kartosis tol, kol aš jo neįvertinsiu. Tada ėmiau atidžiau išžiūrėti į visa tai, kas lyg strėlė lėkė pro šalį. Po kiek laiko jau stebėjau vis naujus vaizdus... Galiausiai išgirdau duslų vežėjo balsą:

-Miestas.

Mes įlėkėme pro didžiulius, erškėtrožėmis apaugusius vartus. Kai mano juodieji bateliai jau buvo ant grindinio, o lagaminas stovėjo šalia manęs, aš pamojau ranka savo vežėjui, kuris su karietaite jau tolo nuo manęs.

Tada aš apsidairiau ir pamačiau keistai atrodančius žmones, nes jie buvo apsirengę popieriniais rūbais. Apžvelgiau namus, išsidėsčiusius spirale: visi balti, blizgantys, gal marmuriniai, bet nei kaminų, nei langų juose, tik balkonai. Viename balkone pamačiau jaunutę mergaitę. Ji vilkėjo suknelę, kuri buvo panaši į margą dovanų popierių. Ant jos galvos pastebėjau karūną. Išėjusi į balkoną ji ėmė žiovauti, lyg būtų pabudusi iš ilgo miego. Pro šalį ėję žmonės žvilgčiojo į ją ir žemai lenkdamiesi šaukė:

-Garbė mūsų princesei!

M

Bet tie balsai buvo tokie šalti ir pašaipūs, lyg būtų ne princesei skirti. O toji mergaitė-princesė nrisispjovė per balkono kraštą ir pranyko.

Kaip man buvo apmaudu, kai supratau, kad tai visiškai ne tas miestas, į kurį norėjau nuvažiuoti, bet mano vežėjo ir jo arklių čia nebebuvo nė kvapo.

Viltis

Šventyklos grindys buvo išraižytos įvairiais ornamentais. Degė dang žvakių ir smilkalų. Prie sienų rikiavosi ąsočiai su vandeniu, šventais aliejais ir vynu.

Įėjo moteris su rausvo šilko skraiste ant galvos. Basomis kojomis, ant kurių žėrėjo arkšinės grandinės. Ir ant rankų, ir ant kaklo spindėjo papuošalai.

Ramir žvilgsniu ji pažvelgė į statulą, kuri buvo pačiame šventyklos viduryje. Tai buvo moteris, susidėjusi rankas ant sukryživotų kojų, graži, deja, sustingusi.

Atėjusioji atsiklaupė ir pagarbino maldomis šventąją deivę. prašė malonių sau ir savo artimiesiems. Pakėlė vieną ąsotį, buvusį šalia statulos. Įsipylė šventojo aliejaus sau į indelį - jis pagelbės gydant žaizdas.

Moteris tikėjo, kad deivė atgyja labai šventiems žmonėms. Ji kalbasi su jais ir dalina malones. Kiekvieną kartą palikdama šventyklą ji atidžiai pažvelgdavo į statulos veidą ir taip norėdavo, kad nors trumpai krustelėtų sustingusios lūpos ar akys...

Išėjusi į lauką, nusidengė skraistę. Jos akys buvo pripildžiusios palaimos ar šventumo. Ėjo namo per kalnus-galinius ir aukštus. Prisėdusi ant akmens ilgai žiūrėjo į papėdėje esančius mažus žmonių namukus, retkarčiais jos žvilgsnis pagaudavo piemenis, kurie ganė avis. Žvelgė į saulę ir galvojo apie savo deivę.

Moteris grįš namo, kai saulės kamuolys jau bus sulindęs į kažkurį kalną.

Praeis savaitė, ir ji vėl eis šimo keliu. Eis pagarbinti savo deivės.

Julita Kurauskaitė

Žodis

Išretėja kartais žodžiai mūsų lūpose. Kartais jie paprasčiausiai nublinksta. O kartais mes sustojame sakinio vidury ir, visai nemąstydami, apsisukame ir nkreiname. Tik širdyje išlieka noras pabaigti-tą žodį, tą frazę, tą mintį...

Kodėl aš tada buvau paganta abejonių audros? Kas užrakino manyje žodį? O jeigu dar sykį praverčiau lūpas? O jeigu, jeigu pakilčiau su dangaus karaliais ir prabilčiau? Prabilčiau visiems, kurie mane girdi, visiems, kurie manimi tiki. Ir aniems varganiems žmogeliams, kurie pakelia savo įdubusias akis į mane ir laukia...

Bet... Jau niekada niekada nebegausiu tokios galimybės. Tarsi upė išdžiūvo, tarsi ugnikalnis užgeso. Tarsi kažkas viduje vis kartoja kartoja: "Pasaulis subyrėjo ir tu jo nebesuklijuosi. Tu būsi su tais, kuriems tada pagailėjai menkučio žodžio."

Ir nežinau, kas vis dėlto sutrukdė man tada ištarti paprastą žodį?

Kas įvyksta, kai mes neužbaigiame sakinių?

17

Julita Kurauskaitė

Kambaryje

Palengva saulės spinduliai išibrovė į kambarį. Iš pradžių jie apšvietė sieną, ant kurios kabėjo kryžius. Paskui jie plėtėsi ir dabar jau visas kambarys buvo nutviekstas raudonos vakarinės saulės.

Už durų pasigirdo juokas ir, prasivėrus joms, žaismingai į kambarį įlėkė vėjelis.

Tai buvo jauna mergina ilgais juodais plaukais, rožinėmis lūpomis ir spinduliuojančiomis akimis. Ji buvo pilna jaunatviško ir pavasariško žavesio. Dabar ji stovėjo apšviesta raudonos saulės ir jos plaukai žibėjo, kaip ir akys, ir skruostai.

Kažkas neleido jai prieiti arčiau stalo: ten buvo padėtas labai brangus jai daiktas.

Labai pamažui, taip grakščiai ir elegantiškai ji vis dėlto priėjo prie stalo ir dviem pirštais pakėlė žalsvą smaragdą.

Taip panašiai atrodė ir jos akys, ir tas akmuo... Rodos, tai buvo jos trečioji akis, tik išlūpta iš širdies.

Gal tas smaragdą iš tiesų buvo jos dalis? Mergina sugniaužė jį rankoje ir priglaudė prie krūtinės. Paskui apsidairė lyg paskutinį kartą apžvelgdama kambarį – atrodė, kad jos žalsvos akys niekada daugiau nesustos ties kryžiumi.

Muleido blakstienas, o smaragdą padėjo šalia rėmelių, kuriose buvo kažkieno nuotrauka.

Ji paliko kambarį, kuriame dabar tik saulė gaubė žalsvą akmenėlį, tokį vienišą tuščiam kambaryje, bet dar šiltą nuo merginos rankos.

18

+

Julita Kurauskaitė

Našlaitis

Jis buvo mažas berniukas. Su švarku trumpomis rankovėmis ir išaugtinėmis kelnėmis.

Jo šviesių, susivėlusių plaukų niekada nelietė jokia ranka. Jo didelės melsvos akys žvelgdavo pro tankias blakstienas su baime ir pavydu. Matydavo kitus vaikus, susibūsius rankomis su tėvais, matydavo jų lūpose plačias šypsenas. Matydavo parduotuvių vitrinose pyragaičius ir taip norėdavosi nors priliesti juos ranka, nors paustyti, ar skaniai kvėpia. Matydavo meilę, draugystę. O su kuo draugauti jam? Su nusisusisiais šunimis, kurie dažniausiai žuvo aplink jį? Ką mylėti jam? Benamius vaikatas, kurie mušdavo jį?

Per vienas šaltas Kalėdas, kai visi vaikai su savo šeimomis sėdėjo šiltuose namuose, jis prislinko prie vienos palangės ir pasisūtielėjęs ėmė žvelgti į vidų. Berniukas niekada nebuvo matęs Kalėdų stalo. Bandė įsivaizduoti save: štai tas išsipuošęs vaikas, kuris godžiai kažką valgo, yra jis. Moteris su melsva suknuote, tokia graži, šviesiais plaukais, besišypsanti – tai jo mama. O štai vyras, sėdintis šalia vaiko ir dažnai ranka perbraukiantis jo plaukus, yra jo tėtis. Į kambarį dar įėjo senyva moteris, kuri rankose nešė padėklą, o jame kažkas garavo ir tikriausiai skaniai kvėpėjo.

Mažam žmogučini šilpus lango labai suskaudo. Jis dar kartą pažvelgė į vaiką, kuris dabar išsižiojo ir jau ruošėsi dėti kažką į burną. Ir jis kartą išsižiojo, ir jis norėjo ką nors turėti burnoje...

Tas Kalėdas jis praleido po senų tiltų. Gulėjo susirietęs ir galvojo apie mamą, tėtį, kurių jis neturėjo. Šiame dideliame pasaulyje jis buvo vienas. Ilgokai girdėjo mašinų užesį virš galvos, jautė, kad ten vyksta gyvenimas. Kol užmigo.

Ieškosiu Afrikos

Dabar Agnė žingsniavo šaligatvio kraštu ir godžiai valgė šokoladinius saldainius su datulėmis viduje. Juos traukė po vieną iš kišenės. Vėlyvas ruduo, ir žmonėsėjo apsisukę šalikais, paniurę lyg rudeniniai debesys ir išsiblaškę.

Bet Agnė moka save pralinksminti.

Kartais, grįždama iš mokyklos, mintimis nusikeičia į Afriką. Žvelgdama į žmones, kurie vis skuba tai šen, tai ten, juos lygina su gyvūnais. Ir kam gi neimtų juokas, pamačius ateinant žirafą ar dramblį? Mergaitės tėtis daug pasakodavo apie Afriką. Būdavo vakarų, kai Agnė su tėčiu sėdėdavo prie palangės ir, žvelgdami vienas kitam į akis, kalbėdavo apie tą kraštą. Agnei tai buvo kažkas tolima tolima, nepasiekiamo lyg mėnulis. Kartais ji sapnuodavo, jog plaukia Nilo upe ir ją vejasi šimtas krokodilų, bet štai atskrenda būrys kalbančių papūgų ir ją paima į savo namus palmėse.

Agnės tėtis buvo Afrikoje. Ji savo tėtį gretina su pasakų herojais, kurie pasiekia net tolimiausią šalį, kad ką nors išvadųotų iš nelaisvės.

Mergaitė sustojo. Žvelgė į pajuodusius aukštus medžius, o jos akys pildėsi ašarų. Net saldainis iškrito iš rankų. Ji ėmė lėkti, lėkti kartu su vėju, kad tik nereiktų galvoti apie tėtį ir Afriką. Kad tik išmestų iš galvos tuos vakarus prie lango, tas istorijas. Jos tėtis vėl išvyko į Afriką. Jis yra gydytojas ir ten gydo mažus sužeistus gyvūnelius. Agnė visada norėjo jo paprašyti ir vieną dieną ryžosi pasakyti: "Tėti, pasiimk mane į tą šalį!" "Gerai", - tarė jis ir nusivedė į zoologijos sodą. Parodė jai didžiulius dramblius, krokodilus. Bet negi tai Afrika? Mergaitė norėjo tikros, neaptvertos Afrikos!

Dabar Agnė pamatė seną žmogų, kuris vedžiojo mažytį baltą šunelį. Matėsi, kad jie buvo neatskiriami draugai. Labai panašūs. Mažoje Agnės širdelėje sukirbėjo keistas noras, ir ji, prilėkusi

20
prie senuko, su vaikišku nekantrumu paklausė:

-Seneli, ar jūs buvote Afrikoje?

Senukas nusišypsojo, pamatęs dideles žalias akutes, kurios žybčiojo ir taip rimtai žvelgė į jį. Ko gero, tai buvo pirmoji jo šypsena tą dieną.

-Ne, nebuvau, vaikeli. Kurgi aš toks senas...

Nuleidusi galvą, Agnė žiūrėjo į mažytį šuniuką, trypčiojantį ant dviejų kojelių aplink savo šeimininką.

-Ir jūs nežinote, kur ji yra? -liūdnai paklausė.

-Afrika, vaikeli, ne mums. Ten žmonės moka gyventi šiltai. O štai čia šalta ir nejauku. Bet ką čia galvosi apie tokį kraštą kaip Afrika! Gerai, kad turi savo šiltą kambarėlį, kuriame esi savas...

Agnė nukulniavo tolyn. Tarp juodų medžių baltavo jos striukė, ant kurios plakėsi iš po kepurės išlindusios šviesios kasytės. Prisiminė, kad turi kišenėje šokoladinių saldainių ir ėmė juos po vieną traukti ir dėti į burną. Kai jų nebeliko, mergaitė buvo atėjusi prie savo namų. Įėjusią pro duris pasitiko storas pilkas katinas. Agnė mirktelejo jam akimi ir, pasilėmusi jį į glėbį, sušnibždėjo:

-Žinai, kai aš užaugsiu ir būsiu tokia didelė kaip žirafa ir kai turėsiu daug pinigų, ieškosiu Afrikos. Žinau, kad teks ieškoti ilgai, bet aš ją surasiu. Žinau, kad ji yra, nes kaipgi pas mus atkeliantų zoologijos sodas, kaipgi atkeliantų vasara?